

mindretallet den Gang, bemærker netop udtrykkelig, at det var betænkeligt ved Forslaget paa Grund af de bethdelige Udgifter, det vilde medføre for Statskassen. Den Gang var der tillige et Venstreforslag fremme, som jeg ogsaa skal nævne. Det var ikke S. A. Hansen, men andre Medlemmer af Udvalget, som stillede det principale Forslag, at alle Præsteembeder skulde lønnes med samme Begyndelseslønning, medens der da skulde finde Stigning Sted alene under Form af Alderstillæg. I deres Betragtning gaa de ud fra, at man maatte modarbejde den Flytning, som nu finder Sted af Hensyn til Embedsindlægten. Naar Præsterne sad fast paa samme Sted, og de der kunde stige op til den højeste Lønning, vilde der ikke blive Spørgsmaal om at flytte af økonomiske Grunde. Det blev imidlertid ikke optaget af Fischer og S. A. Hansen, der beholdt Lønningsklasserne i Forbindelse med Alderstillæg. Jeg er for øvrigt enig med den sidste ærede Taler (M. Nielsen), at det er lige saa vigtigt at modarbejde Trangen til stærk Flytning, som det er at virke hen til, at Præsterne ikke vokse fast og sidde og mugne paa samme Sted. I den Henseende tror jeg, at Forslaget fra 1862, der, hvad man senere beständig har været enig om, benytter begge Veje, idet det har delvist Embedsklasser og delvist Alderstillæg, er det rigtige. Der kommer da ogsaa for første Gang Planen frem om Afhændelse af Præstegaardene indtil en Norm af 2 Tdr. Hartkorn, og jeg maa dertil føje, at den Kommission, i hvis Haand det blev lagt at ordne denne Sag med Hensyn til Zorderne, var foreslaet, jaaledes som ogsaa vi have foreslaet det i dette Forslag, sammensat af en Formand, valgt af Ministeren, et Medlem valgt af Amtsraadet og et valgt af Sogne- raadet. Jeg skal tilføje, at denne Sammensætning af Kommissionen har man været enig om paa alle Stadier under denne Sags Forhandling, saa vel i Folketinget som i Landsstinget. Et Par Aar efter kom denne Sag frem igen og blev behandlet paa ny i et Udvalg her i Folketinget, og der var det mærkelige, at hele Udvalget blev enigt. Den daværende Borgmester L. C. Larsen var Ordfører derfor. Jeg havde den Ære at kende denne Mand og være sammen med ham her i Tinget, og jeg havde det

Indtryk, at han var en meget forstandig Mand, som vel vidste at kunne se, hvor Fordelen var. Derfor var han med som Højres Fører til at gaa ind paa Inddragningen i Statskassen, thi det er klart nok, at naar der snarere bliver Spørgsmaal om, at den hele Ordning vilde paadrage Statskassen forsøgede Udgifter, end at den skulde tjene derved, saa vilde det være fordelagtigt at faa det hele indraget i Statskassen, idet man saa behandlede denne Del af Statens Embedsmænd paa samme Maade som alle de øvrige. Naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Sad) i Gaar talte om, at Højre ikke nogen Sinde havde været med til at inddrage Vidlerne i Statskassen, saa tager han altsaa ganske fejl, thi den Gang var som sagt hele Udvalget enigt derom. Jeg har ikke noteret mig de øvrige Medlemmer af det, jeg har kun bemærket Ordføreren, der som sagt var L. C. Larsen. Det samme gentog sig senere, som jeg straks skal bemærke. Man var som sagt enig om Inddragningen i Statskassen, men man var uenig om Lønningerne. Det er det Spørgsmaal, som der stadig har været Dissens om, Lønningernes Størrelse. Flertallet holdt altsaa paa, at man kun skulde gaa indtil 4,400 Kr. med Alderstillæg, hvorimod Højre gik op til 4,800; det var Maximum den Gang med Alderstillæg, altsaa foruden en Lod paa indtil 2 Tdr. Hartkorn. Jeg beder ærede Medlemmer sammenligne dette med vort Forslag, som gaar ud paa 5,000 Kroner. Præsternes Embedsindtægt gaar op til 4,500 Kr. som Klasseindtægt og med Alderstillæg paa 500 Kr. Det er 200 Kr. mere, end Højre den Gang foreslog! Nu blev der stillet et Budget op for hele dette Forslag, baseret paa Mindretallets og Højres Forslag, og det viste et Understud af ca. 400,000 Kr., hvilket i øvrigt dækkedes derved, at Flertallets Forslag havde saa meget lavere Lønninger, saa at det hele kom til at balancere. Det er saa først, efter at Kirkekommissionen har behandlet Sagen, og man var kommen ind i 70erne, at Spørgsmaalet kom til at dreje sig om, at der var Interesse ved at bevare det som et særligt Fond til Fordel for kirkelige Njemed. Regeringens Forslag i 1871 skal jeg ikke her komme nærmere ind paa, idet det vistnok endnu er i de fleste ærede Medlemmers Erindring. Rege-